

Omyl jasnovidnosti.

Jasnovidnost! Jaký lesk je kolem ní pěstován, kolik posměchu lze také slyšet z jedné strany, zatímco z druhé mluví úzkostlivá zvědavost; zbytek pln úcty mlčí. Vidoucí samotní si pyšně vykračují jako pávi po slepičím dvoře. Považují se za Bohem obdařené a cítí se tím v domýšlivé pokoře pozvednutí vysoko nad druhé. Velice rádi se nechávají obdivovat pro něco, co je jim ve skutečnosti právě tak cizí jako jejich příliš tázavému okolí. Svou skutečnou nevědomost zahalují nic neříkajícím úsměvem, který má předstírat vědoucího. Je to však mnohem spíše navyklý výraz jejich bezmocnosti v otázkách, které vyžadují jejich vlastní vědění o těchto dějích.

Oni nevědí ve skutečnosti nic víc než kladivo a dláto, pod kterými se rukou umělce vytváří nějaké dílo. Avšak jsou to také v tomto případě opět jen sami lidé, kteří chtějí své jasnovidnými dary obdařené bližní učinit něčím jiným, než tito skutečně jsou, a přinášejí jim tím velikou škodu. Je to nezdravý stav, který se dnes nachází všude. Jistěže „vidění“ je ve většině případů **skutečné**, avšak naprosto není ničím zvláštním, které je hodno obdivu a ještě mnohem méně rozechvění, protože by to mělo být něco skutečně zcela přirozeného. Avšak přirozeným to zůstává pouze tehdy, když to přichází samo od sebe a zůstává to klidně ponecháno vlastnímu vývoji, bez cizího nebo vlastního dopomáhání. **Dopomáhání** v tom je právě tak zavrženíhodné, jako by byla pomoc při tělesném umírání.

Avšak vidění dostane hodnotu teprve skrze skutečné **vědění**. Pouze vědění samotné je schopné dát této přirozené

schopnosti spolehlivost a tím také **pravé** postavení s pravým cílem. Že však toto u většiny všech jasnovidných lidí schází, lze ihned zjistit podle ctižádostivé horlivosti, která s sebou nese nafoukanost, jakož i podle nepokrytého stavění se na odiv a také podle toho, jak rádi se vyjadřují, že se považují za vědouce.

A tato domýšlivost vědění je právě tím, co nejen brání takovýmto lidem jít dále kupředu, nýbrž i tím, co se jim stane přímo zkázou, protože je to v jejich snahách přivede na pochybné cesty, které vedou **dolů** místo vzhůru, aniž by ten, co se domýšlí vědět více, z toho něco zpozoroval. Pro takovéto může jen tu a tam nastat jako největší pomoc to, že jejich jasnovidnost nebo jasnoslyšnost opět pozvolna slábne a ztratí se. To je záchrana! Jakýmkoliv pro ně nastavším příznivým stavem, kterých je vícero.

Pozorujme nyní jasnovidné lidi a jejich mylné přesvědčení, které předávají jiným lidem. Jedině oni nesou vinu, že celý tento obor mohl být jako něco falešného a nespolehlivého až dosud zašlapáván do bláta.

Co tito lidé vidí, je v nejpříznivějším a nejpokročilejším případě druhý stupeň takzvaného onoho světa, pokud si ho chceme rozdělit do stupňů (nejsou zde myšleny sféry), přičemž stupeň Světla by byl přibližně dvacátý, jen aby se podal přibližný obraz rozdílu. Avšak lidé, kteří mohou skutečně vidět až na druhý stupeň, domnívají se, že tím vykonali něco ohromného. Ti však, kteří mohou hledět jen na první stupeň, představují si ve většině případů ještě mnohem více.

Musí se jen uvážít, že člověk ve svých nejvyšších vlohách vždy může zřít skutečně jen tak daleko, jak mu jeho vlastní, niterná zralost dovolí. **Je při tom vázán na svůj vlastní vnitřní**

stav! Je pro něj z přirozenosti věcí prostě nemožné vidět něco jiného, skutečně **vidět** něco jiného, než svou vlastní stejnorodost. Tedy v rámci okruhu, ve kterém by se mohl neomezeně pohybovat po svém pozemském odloučení. Ne dál; neboť v okamžiku, kdy by překročil hranici onoho světa, kterou mu předepisuje stav jeho vlastní zralosti, musel by ihned ztratit každé vědomí pro své okolí. Sám od sebe by tak jako tak hranici překročit nemohl.

Kdyby však jeho duše při vystoupení z těla byla vzata s sebou někým z onoho světa, kdo patří na nejbližší vyšší stupeň, tak by v jeho náručí při překročení hranice k vyššímu stupni ihned pozbyl vědomí, tedy by usnul. Přiveden zpět, mohl by se rozpomenout navzdory svému jasnovidnému daru vždy jen až tam, jak daleko mu dovolí jeho vlastní zralost pozorně se rozhlížet. Nevzešel by mu tedy z toho žádný užitek, ale škoda pro jeho jemnohmotné tělo.

Co se domnívá spatřit nad tím, ať už jsou to krajiny nebo osoby, není nikdy skutečně živě jím prožité nebo osobně spatřené, nýbrž jedná se při tom jen o **obrazy**, které mu jsou ukazovány a jejichž řeč se také domnívá slyšet. Nikdy to není skutečnost. Tyto obrazy jsou zdánlivě tak živé, že on sám není schopen rozpoznat to, co se mu jen ukazuje, nebo co skutečně prožívá, protože takovéto živé obrazy může vytvořit akt vůle nějakého silnějšího ducha. Tak dochází k tomu, že mnozí jasnovidní a jasnoslyšní se domnívají, že se při svých výletech na onen svět nalézají mnohem výše, než ve skutečnosti jsou. A z toho pramení tak mnohé omyly.

Také když se mnozí domnívají, že vidí nebo slyší Krista, tak je to velký omyl; neboť to by bylo díky obrovské propasti

scházející stejnorodosti podle tvůrčích zákonů Boží vůle věci nemožnou! Syn Boží nemůže přijít jako na kávový dýchánek do spiritistického kroužku, aby tam návštěvníky vyznamenal a obšťastnil, a stejně tak ani velcí proroci nebo vyšší duchové.

Avšak tak bezpečně a pevně pobývat na onom světě během pozemského života, aby všechno nezahaleně slyšel a viděl a jen si tak pospíchal po stupních vzhůru, není dopřáno žádnému lidskému duchu ještě vázanému v krvi a mase. Tak jednoduchá, vzdor vši přirozenosti, tato věc není. Zůstává vázána na nevyhnutelné zákony.

A když jasnovidný nebo jasnoslyšný tím zanedbává svůj pozemský úkol, zatímco chce vnikat jen na onen svět, tak tím promešká víc, než tím získá. Jakmile mu pak nadejde jeho čas pro zrání na onom světě, ponese s sebou mezeru, kterou je schopen vyplnit **jen na zemi**. Proto nemůže dál stoupat, zůstává vázán až k určitému bodu a musí opět zpátky, aby dohonil zameškané, dříve než může pomýšlet na opravdový další vzestup. Také při tom je to všechno prosté a přirozené, je to vždy pouze nutným následkem toho, co leží nazpět, což se nikdy a nijak nedá odsunout.

Každý stupeň lidského bytí vyžaduje, aby byl skutečně prožit, s plnou vážností, plnou schopností přijmout příslušnou přítomnost. Nedostatek toho přináší pak ochabnutí, které se na další cestě musí stát vždy citelným a nakonec přivodí trhlinu a tím následné zřícení, pokud se zavčas nejde zpět a vadné místo se skrze opětovné prožití neopraví, aby bylo pevné a bezpečné. Tak je tomu v celém dění. Avšak žel člověk přijal chorobný zvyk sahat vždy nad sebe, protože se domnívá být něčím víc, než skutečně je.